

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. XIV. Solvitur ultima Objectio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

sequens evitatio, seu, ut ita dicam, declinatio scientiæ mediæ, non sufficienter salvat libertatem: ergo, prob. antec. Ex Tridentino sess. 6. c. 5. *can. 4.* debemus posse resistere ipsi auxilio efficaci, illudque abjicere: ergo debemus in sensu composito illius, seu illi ut collato, posse dissentiri: ergo non tantum debemus posse illud impedire. Nec dicas, debere nos tantum posse illi resistere, si non detur scientia mediæ reflexa de eo non dando, nisi consensus sequatur; nam DEUS prædestinatis eas gratias actu seligit, & dat, quibus prævidet consensuros, daturus alias, si videret his non consensuros: (ita docere nostros jussit P. Claudius, an. 1613, de quo decreto plura inferius, n. 654. quando agemus, an prædestinatio sit certis mediis alligata) ergo saltem circa collationem gratiæ prædestinatis factam datur hæc scientia, & tamen etiam isti collato jam auxilio debent posse dissentire: ergo hæc scientia debet esse à prædestinatis impedibilis: ergo etiam ab aliis; quia nulla est ratio in oppositum.

Uterius ponatur casus, quod DEUS habeat hanc scientiam reflexam: *Si non viderem consensum, non darem hoc auxilium*: simul per directam videat consensum, & det auxilium: in tali casu non potest evitari auxilium, postquam illud collatum jam est: & tamen etiam tunc in statu physico debet homo, quando jam habet auxilium, esse liber: ergo neque potest evitari scientia, sed debet posse impediri. prob. ant. auxilium constituit actum primum proximum: ergo non potest impediri salva libertate; quia libertas evitando, vel impediendo auxilium, impediret, vel destrueret seipsam. verbo: debet homo esse liber, non quidem in sensu composito cujusque scientiæ, sed tamen in sensu composito cujusque auxilii, si libertas ei per statum, sive actualiter, collata est: ergo ad salvandam libertatem non sufficit impeditio auxilii, seu evitatio scientiæ mediæ reflexæ. Resp. concedo, quod responsio prior, nempe, posse impediri auxilium, & evitari scientiam dictam, non sufficit pro omni casu: est tamen bona pro casu, quo nondum ponitur collatum auxilium: in altero autem casu debet scientia mediæ esse impedibilis: quod quomodo fieri possit, ostendetur solutione sequentis objectionis.

ARTICULUS XIV.

Solvitur ultima objectio.

509. **O**B. ultimò. Prædictus actus scientiæ mediæ reflexæ se solo tolleretur libertatem hominis, saltem quoad speciem: & simul esset inimpedibilis: ergo non potest dari. prob. ant. libertas quoad speciem est, quod Petrus habeat potentiam consentiendi, & dissentendi auxilio; atqui, data eâ scientiâ mediâ, potest quidem Petrus consentire, vel etiam pure non consentire, & non consentiendò impedire collationem auxilii, tamen nunquam potest dissentire, seu conjungere cum auxilio dissentium positivum; quia alias falsificaret scientiam DEI: ergo non habet libertatem quoad speciem.

Objectio hæc Hispanorum Recentiorum

est valde subtilis. Et potest quidem hæc difficultas objici, supponendo omnia in statu pure conditionato seu objectivo, ita, ut etiam collatio gratiæ concipiatur tantum conditionatè existens; quia reipsa est eadem difficultas, nisi quod tunc Petrus non debeat ostendi absolute liber ad impediendam scientiam reflexam, sed tantum conditionatè. Si tamen ostensum fuerit, quod Petrus, si absolute acceperit gratiam, possit absolute liberè eam scientiam impedire, facile inde inferetur, quod futurus sit etiam conditionatè liber ad eandem impediendam, si ponatur gratiam tantum conditionatè accepisse, & non ipsam gratiæ collationem impeditam fuisse: qua ratione, ut supra diximus, scientia reflexa evitata fuisset.

Et hinc (quia sic clarior videtur futura hujus rei satis ex se obscuræ solutio) supponamus, Petrum actu habere auxilium, datum sub scientia mediæ reflexa, de eo non dando sub prævisione dissensûs, & simul sub scientia mediæ directæ de futuro consensu; si enim ostendatur, Petrum ut actualiter instructum eo modo gratiâ, posse absolute impedire dictam scientiam mediæ reflexam, facile inferetur, eundem etiam posse idem conditionatè sub conditione: si esset instructus tali gratiâ sub tali scientia. Ubi insuper noto (quod est aliàs clarum) Petrum, si actu gratiâ instructus non sit, non habere actu ullam libertatem, nec ad speciem, nec ad exercitium: consequenter nec potentiam impediendi scientiam mediæ reflexam. Et si ponatur nec conditionatè instructus gratiâ, nec habeat in statu conditionato, vel objectivo, talem libertatem, aut potentiam impediendi eam scientiam. His positus

Resp. neg. ant. ad prob. conc. maj. dist. min. quoad 2dam partem. Petrus non potest dissentire in sensu composito scientiæ. conc. min. in sensu diviso, neg. min. & insuper nego, hanc scientiam esse inimpedibilem à Petro, si detur in DEO. ita Gormaz de DEO num. 890. Thyrsus Gonzalez tom. 1. select. quæst. disp. 21. sect. 3. num. 15. & alii contra Martinez de DEO contro. 4. disp. 6.

§ 10. Ad hæc intelligenda notandum, quod veritatem propositionis conditionalis non possit impedire ille, qui tantum potest impedire purificationem conditionis. e. g. veritatem hujus propositionis: *Si Paulus mihi daret gladium, ego ipsum occiderem*: non potest impedire Paulus, licet possit negare gladium; nam, etsi neget, & sic impediatur veritatem absolutam, seu occisionem absolute factam, non tamen impedit veritatem conditionatam, seu occisionem conditionatè faciendam; quia tamen manet verum, quod occiderem, si gladium daret.

Unde veritatem supradictæ scientiæ mediæ reflexæ: *Si viderem, quod Petrus dissentiret, si haberet auxilium A, non darem hoc auxilium*: non potest Petrus impedire, præcisè ex eo, quod possit impedire purificationem conditionis, seu scientiam mediæ directam de dissensu; quia semper manet vera propositio conditionalis, licet non purificetur conditio. Igitur, ut quis possit impedire veritatem conditionalem, requiritur, ut possit impedire, ne, posita etiam conditione, sequatur conditionatum. e. g. in superiore exemplo, debet posse impedire occisionem, etiam

am posita datione gladii: quod posset ille, qui me instructum gladio e. g. ligaret, ne gladio uti possem: & in nostro exemplo scientia mediæ reflexæ, ut quis possit eam impedire, debet posse facere, ut, posita etiam scientiâ mediâ directâ de dissensu, tamen DEUS non negaret auxilium: seu debet posse facere, ne detur auxilium tantum per decretum prædefinitivum: sed ut etiam daretur per decretum purè permissivum. Uno verbo: decretum DEI de non dando auxilio, nisi sub prævisione consensûs, debet esse impedibile à Petro: at hoc quomodo?

§ 11. Resp. Petrum quidem non posse antecederet ad omnem suppositionem impedire decretum DEI de dando auxilio: sed tamen id posse, supposita voluntate Divina, qua DEUS Petrum voluit liberum; hac enim supposita, potest impedire omne decretum essentialiter connexum cum actu suo libero, ne scilicet evertatur ejus libertas: ergo casu, quo detur ipsi aliquod auxilium in ordine ad eliciendum actum liberum per decretum essentialiter connexum cum eo actu, debet illud posse impedire: ergo etiam debet posse impedire decretum DEI conferentis auxilium ita, ut id non conferret, si prævideret dissensum: sive hoc decretum debet esse à Petro impedibile, & Petrus debet posse hoc auxilium conjungere cum dissensu. Qua ratione etiam potest impedire scientiam mediæ reflexam ex dictis *num. 510.* quia potest facere, ut stante scientia media directâ de dissensu, tamen detur auxilium. Dico: debet posse hac facere, quamvis nunquam sit facturus: sicut etiam potest impedire scientiam mediæ directam, quam DEUS habet, quamvis nunquam impediturus sit.

§ 12. Dices 1. Petrus tantum potest impedire scientiam mediæ directam, vel ad eam determinare; adeoque tantum potest impedire, vel purificare hypothesin scientiæ mediæ reflexæ; ergo non potest impedire veritatem conditionalem, seu scientiam mediæ reflexam. Resp. neg. ant. Hoc ipso, quod possit Petrus, etiam facta jam collatione gratiæ, pro libitu impedire, vel verificare quamlibet scientiam mediæ directam, potest veritatem scientiæ mediæ reflexæ impedire; nam si habens gratiam impediret scientiam directam de consensu, eo ipso conjungeret gratiam cum dissensu, adeoque faceret, ut verum sit, quod gratia hæc collata sit per decretum, etiam post prævisionem dissensûs; quia sine omni decreto gratia conferri non potest.

Hoc autem non potest verum esse, stante scientia media reflexa sæpius dicta: ergo ipsam impediret: atqui Petrus post acceptam gratiam potest illam scientiam mediæ directam pro libitu impedire; ergo. Unde in casu collati auxilii Petrus, determinando DEUM ad scientiam mediæ de dissensu, non impediret conditionem, seu hypothesin, sed eam purificaret; faceret tamen, ut hac posita non sequeretur conditionatum, seu negatio auxilii; quia supponitur jam collatum, adeoque impediret veritatem propositionis conditionalis.

Quare, licet is, qui præcisè potest impedire, vel etiam ponere conditionem, non possit impedire veritatem conditionalem, tamen potest eam is impedire, qui potest facere, ut pu-

rificata etiam conditione non sequatur conditionatum: quod Petrus potest, si auxilium sit collatum. Nempe in hoc casu res ita quasi contingit. Habet DEUS scientiam mediæ reflexam de non dando auxilio sub scientia media directâ de dissensu: habet dein scientiam mediæ directam de futuro consensu: consequenter auxilium confert. Hoc collato Petrus est liber ad impediendam scientiam mediæ directam de consensu, & determinandum DEUM ad scientiam de dissensu: quod si faceret, haberet gratiam cum prævisio dissensu, adeoque per decretum permissivum; consequenter impedita fuisset scientia media reflexa de non danda gratia per decretum permissivum (non enim falsificari posset) ergo. Repeto iterum, Petrum posse impedire ista, sed non impediturum, & scientiam impedibilem esse, sed non impediendam.

Dices 2. Scientia media directâ non est prior, nec præsupponitur ad scientiam mediæ reflexam: ergo ista non potest per illam impediri. Resp. dist. ant. non est prior, nec præsupponitur ut physicè, vel actu existens. conc. ant. non est prior, nec præsupponitur ut conditionatè, vel objectivè existens. neg. ant. & conseq. Scientia media reflexa est quidem prior ad directam prioritate aliqua rationis, & suo modo à subsistendi consequentia, ut explicatum *num. 500.* at verò sub alia ratione scientia media directâ est prior, & præsupponitur ad reflexam, scilicet ut conditionatè, & objectivè existens: in qua mutua prioritate diversi generis nullum est inconveniens: sicut nullum est in eo, quod scientia visionis sit prior tempore ad actum absolutè futurum, & idem actus sit objectivè prior ad eam scientiam. Et par est ratio de actu conditionatè futuro respectu scientiæ mediæ directæ.

Jam verò sicut actus noster liber conditionatè futurus præsupponitur objectivè ad scientiam mediæ directam, & ratione hujus actûs potest voluntas libera impedire scientiam mediæ directam: sic hæc ipsa scientia media directâ præsupponitur objectivè, seu tanquam objectum conditionatè existens, ad scientiam mediæ reflexam, & ratione ipsius potest homo (ut supra jam explicatum) scientiam mediæ reflexam impedire; nam scientia media directâ est objectum reflexæ: & quidem non tantum ex parte hypothesin, sed etiam, ex parte conditionati; cum conditionatum sit decretum, sive prædefinitivum, sive permissivum, quod utrumque est essentialiter connexum cum scientia media: adeoque ista, saltem tanquam terminus connexionis, ex parte conditionati videtur.

§ 13. Dices 3. Scientia media reflexa est de actibus soli DEO liberis, sicut scientia media directâ est de actibus soli homini liberis: ergo, sicut scientia media directâ non est impedibilis à DEO, ita reflexa non est impedibilis ab homine. Resp. dist. ant. scientia reflexa, latius dicta, omitt. ant. strictè dicta, subd. est de actibus liberis DEO, respicientibus tamen, & suo modo præsupponentibus exercitium libertatis humanæ. conc. ant. est de actibus non ita respicientibus exercitium libertatis humanæ. neg. ant. & conf. nam sicut DEUS, supposito, quod hominem velit liberum (quod hæc; & nunc supponitur) non potest circa actus liberos hominis facere.

facere decreta connexa cum actibus, & inimpedibilia, sed debet facere impedibilia, & suo modo respicientia libertatem humanam; ita neque potest per scientiam mediam reflexam prævidere, se elicitorum decreta connexa, & inimpedibilia, sed tantum impedibilia, vel non connexa.

Dices 4. Petrus nihil potest impedire ex actu primo proximo requisito ad scientiam mediam reflexam: ergo neque potest impedire ipsam; prob. conf. qui non potest impedire potentiam completam, neque potest impedire ejus actum: ergo. Resp. neg. antec. potest enim impedire statum objecti ita se habentis, prout scientia affirmat, qui status vel maxime spectat ad actum primum scientiæ necessariò veræ; cum hæc dari non possit, nisi objectum se habeat, ut ipsa affirmat. Hic autem status in nostro casu est conjunctio conditionis, & conditionati talis, ut sine illa hoc non daretur. Potest autem (ut modò ostensum) Petrus facere, ut conditionatum tamen daretur, etsi non daretur conditio, adeoque potest statum objecti necessariò prærequisitum ad veritatem illius scientiæ impedire, consequenter aliquod constitutum actus primi.

Dices 5. Petrus non potest hunc statum impedire, nisi habeat libertatem: sed hanc non habet antecederet ad scientiam hanc reflexam: ergo. prob. mi. Petrus non habet libertatem, nisi per decretum DEI: sed hæc scientia præcedit omne decretum: ergo non habet libertatem antecederet ad hanc scientiam: ergo. Resp. neg. mi. ad prob. iterum neg. mi. in sensu mox exponendo. Hæc scientia media non dirigit ad decreta Divina, neque præsupponitur pro priori naturæ ad ista, sed potius ipsa supponit decreta saltem objectivè existentia: & præsertim ista numero scientia ex parte hypothesis supponit collationem libertatis; hypothesis enim est ista: *Si Petrus cum hac libertate constituta ex hac gratia Es. libere dissentiret, non darem ei hanc gratiam Es.* ergo jam supponitur conditionatè habens libertatem, & consequenter etiam supponitur decretum collativum libertatis, saltem mediatè, vel implicite: ergo jam est Petrus sufficienti libertate instructus ad impediendam hanc scientiam in statu objectivo, in quo libertatem habet conditionatè. Poterit autem illam impedire absolute, si absolute acceperit libertatem per decretum neutiquam à priori dependens à scientia media reflexa, ut jam dictum. Quod autem scientia media reflexa sit sub alia ratione prior directâ, ut dictum num. 500. non refert; neque enim ulla est implicantia in hac mutua prioritate.

Non tamen ex hoc sequitur, quod scientia media reflexa, strictè dicta, etiam sit libera homini; nam, licet hic possit eam impedire, non tamen potest eam verificare; quia ad quamcunque scientiam mediam directam homo determinet, non potest DEUM potius ad hoc, quam aliud decretum determinare, neque ad ipsam collationem auxilii; unde hæc verificatio est in potestate DEI. Potest etiam DEUS quamcunque scientiam mediam reflexam determinatè sumptam immediatius, quam homo impedire; quia potest, posita quacunque scientia directâ, plena libertate hoc, vel illud decretum elicere. Quare absolute dicenda est hæc scientia libera DEO, sed cum aliquo respectu ad libertatem creatam, si-

cut etiam prædefinitio subsequens scientiam mediam est ipsi libera: sed etiam cum tali respectu. Adde insuper, quod homo, ut eam scientiam possit impedire, debeat id habere ex concessione DEI, libertatem ei gratuito concedentis.

Explicatur ulterius responsio. DEUS confert auxilium, vel per decretum indifferens, vel per decretum permissivum, vel per decretum prædefinitivum. Primum est, quo DEUS confert auxilium indifferenter, & est conjungibile tam cum consensu, quam cum dissensu. Hoc autem decretum (si datur) non est conditionatum illius scientiæ mediæ reflexæ, ut est manifestum; quia per hoc DEUS dat, etiam daturus cum dissensu. 2dum est, quo DEUS dat auxilium prævisum cum dissensu. Et neque hoc potest esse conditionatum in nostro casu, ut patet, sed ejus negatio; quam tamen negationem non minus potest homo impedire, quam ipsum decretum: consequenter potest DEUM determinare ad dandum auxilium per decretum permissivum ex suppositione, quod auxilium det, (nam non potest dare absque omni decreto) si enim Petrus instructus auxilio, sicut potest, dissentiret, & consequenter verificaret scientiam de dissensu (quo casu purificaret conditionem scientiæ mediæ reflexæ) eo ipso haberet auxilium per decretum permissivum, secus, ac affirmat scientia media reflexa: adeoque hanc impediret, cum falsificare non possit.

Ubi obiter noto, DEUM nunquam dare auxilium prævisum cum dissensu, ita, ut non daret, si prævideret cum consensu; hoc enim decrederet DEUM; quia esset æquivalenter velle dissensum. 3tium, seu prædefinitivum est, quo DEUS dat auxilium prævisum cum consensu: at hoc juxta nostros, cum quibus etiam infra sentimus, est impedibile ab homine: ergo à primo ad ultimum nunquam DEUS dat auxilium, nisi vel per decretum non connexum cum auxilio, vel per impedibile.

P. Martinez de DEO scientie contr. 4. disp. 6. sect. 1. § 2da præludens suis principiis de prædefinitione antecedente scientiam mediam directam contendit, hanc scientiam mediam reflexam esse inimpedibilem: sed rationes ejus positivas jam solvimus. Addenda tamen aliqua ejus quasi responsio ad nostra argumenta. Sic autem discurrit. Ista argumentatio est mala: *Petrus potest credere fide Divina, Spiritum Sanctum non fuisse incarnatum: sed, si hoc credit fide Divina, Spiritus sanctus non est incarnatus: ergo potest facere, ut Spiritus sanctus non sit incarnatus: ergo etiam ista nostra est mala: Petrus potest dissentire huic auxilio: sed si dissentit huic auxilio, non datur scientia illa media reflexa: ergo potest facere, ut non detur scientia illa media reflexa.* Sed si hæc argumentatio est mala, scientia illa non est impedibilis: ergo.

Resp. conc. ant. neg. conf. disparitatem assignat ipse Author sub finem citatæ sectionis 2de §. interim. In prima argumentatione potentia credendi in Petro sequitur negationem incarnationis Spiritus Sancti, & hæc jam præsupponit; nisi enim hæc præsupponeretur, non posset credi; unde non sequitur, quod Petrus possit eam negationem facere; quia non debet posse facere,

facere, quod aliunde supponit jam factum. At in 2da argumentatione potentia dissentendi in Petro præcedit scientiam mediam reflexam; quia præcedit decretum prædefinitivum; hoc enim dari non potest, nisi Petrus consentiat, qui tamen potens est dissentire: adeoque habet potentiam suo modo antecedentem impediendi hoc decretum; quo impedito impediretur scientia illa reflexa; quia impediretur conditionatum stante conditione.

Hoc tamen concedendum Patri Martinez, quod Petrus non possit collationem auxilii, nudè sumptam, impedire, vel etiam acquirere; quia, stante quacunque scientia media directâ, potest illud DEUS conferre, vel negare (at hæc collatio, nudè sumpta, non est connexa cum actu) potest tamen facere Petrus, ut ex suppositione, quod DEUS velit auxilium dare, det potius per decretum prædefinitivum, quàm permissivum, vel econtra, Insuper DEUS ipse per suam voluntatem, qua voluit hominem liberum, facit, ut, si auxilium dare velit, non possit illud dare per decretum simul connexum cum uno libertatis extremo, & inimpedibile.

DISPUTATIO IV.

De Voluntate DEI.

516. **T**Res potissimum quæstiones complectitur hæc disputatio; sed quarum quælibet in suas quæstionculas subdividi posset. Ima agit de Libertate DEI, præsertim in actu 2do, adeoque de complementis, & distinctionibus actuum contingentium DEI. 2da de Providentia DEI in genere, & actibus eam constituentibus: itémque effectibus in omnes creaturas inde profluentibus. 3tia de Providentia DEI in specie, scilicet prædestinatione, ac reprobatione: qua occasione agendum de Decretis prædefinitivis, aut permissivis: itémque de antecedentia, vel consequentia meritum ad prædestinationem, vel peccatorum ad reprobationem. Materia ampla est, & apud plures adimplet grandes tomos: nos eam, quantum fieri poterit, succinctius trademus.

QUÆSTIO I.

De Libertate DEI.

ARTICULUS I.

Exponitur difficultas circa Libertatem DEI.

517. **S**uppono 1mo, in DEO dari Voluntatem; hæc enim definitur à Philosopho. 1. Rhetor. 10. appetitus boni cum ratione, qualis utique datur in DEO, tum respectu sui, tum respectu creaturarum: non tamen est potentia physica; sed tantum metaphysica, vel logica volendi: quæ probari debent proportionaliter, sicut probatum est à num. 278. dari in DEO scientiam, intellectum &c. Accedit, quod Scripturæ, & PP. passim DEO attribuant voluntatem, tum per modum actus

R. P. Ant. Mayr Theol. Tom. 1.

primi, tum etiam actus 2di, seu volitionem, amorem, odium &c. Distinguuntur etiam in DEO voluntas signi, & voluntas beneplaciti, de qua distinctione S. Thomas 1. part. quæst. 19. art. 11.

Objectum autem materiale voluntatis Divinæ, & quidem primum, ac necessarium, est ipse DEUS à se necessario amatus: 2darium autem, & liberum sunt creaturæ, quas DEUS, saltem efficaciter, non debet amare (quidquid sit de inefficaci complacentia, de qua vide Arriagam de DEO disp. 24. sect. 6. an autem eam num. 44. rite probet, ipse tecum statues) nec enim voluntas infinita necessario rapitur ad amandas efficaciter creaturas limitatæ perfectionis. Objectum autem formale, non physicè, sed intentionaliter motivum, iterum primum est DEUS: 2darium etiam aliquando creaturæ, quas DEUS, licet amet propter se, tanquam finem ultimum, tamen etiam amat propter ipsam earum bonitatem, tanquam finem non ultimum: quæ iterum proportionaliter accipienda sunt, sicut dicta num. 301. & sequentibus de objecto cognitionis Divinæ.

Suppono 2do, DEUM esse liberum, tum ex dictis num. 130. tum quia Scripturæ passim DEO tribuunt libertatem, & electionem. Sic psal. 93. v. 1. DEUS ultionum libere egit. 1. Reg. 16. v. 8. Nec hunc elegit Dominus &c. & consentiunt unanimiter Patres apud Ruiz, & Petavium. Suppono 3tio, DEUM esse simplicissimum omnis compositionis expertem ex n. 131. adeoque nullam ei volitionem posse uniri (nam sic daretur compositio) sed vel debere esse identificatam, vel non posse ei inesse, sicut tamen nobis insunt actus vitales per unionem. Quod idem etiam infertur ex immutabilitate DEI, quam probavimus num. 132. quia esse subiectum receptivum alicujus actus vitalis, per unionem intrinseci, esset mutari; hac enim de causa creaturæ mutantur.

518. Ex his jam oritur difficultas gravissima, cui nullus Theologus hucusque plenè satisfacere potuit: Arriaga autem de ejus solutione prorsus desperavit; unde imprudenter à me expectaretur aliquid, cui intellectus omnino acquiesceret. Scilicet difficultas est maxima, combinare simplicitatem DEI cum libertate, seu ens absolute necessarium cum decretis, seu volitionibus contingentibus, aut defectibilibus. Et eadem est ratio de actibus scientiæ mediæ, vel visionis creaturarum absolute existentium, etiam defectibilibus, ut facile patet consideranti.

In hoc tamen Theologi communissimè conveniunt, quod volitiones liberæ DEI, vel scientiæ contingentes, non sint realiter adæquatè distinctæ à DEO; cum enim sint actus vitales DEI, adeoque ipsius vita in actu 2do, debent saltem inadæquatè esse intrinseci, adeoque identificati; cum uniri non possint, uti diximus num. 517. & confirmant SS. PP. ex quibus Augustinus tract. 99. in Joannem paulò ante medium scribit. Et ideo non est ista substantia humana verissimè simplex, cui non hoc est esse, quod nòsse; potest enim esse, nec nòsse: at illa Divina non potest; quia id, quod habet, est: ac per hoc non sic habet scientiam, ut aliud illi sit scientia, qua scit, aliud essentia, qua est, sed utrumque unum est. Accedit, quod DEI

P

VO